

Aalborg Universitet

AALBORG UNIVERSITY
DENMARK

Spillet om dagsordenen

På tur med magasinet AGENDA

Andersen, Tem Frank

Creative Commons License
Ikke-specificeret

Publication date:
2018

Document Version
Også kaldet Forlagets PDF

[Link to publication from Aalborg University](#)

Citation for published version (APA):

Andersen, T. F. (2018, dec. 22). Spillet om dagsordenen: På tur med magasinet AGENDA. <https://tem-frank-andersen.blogspot.com/2018/12/arets-season-gift-fra-mig-til-dig-og.html>

General rights

Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

- Users may download and print one copy of any publication from the public portal for the purpose of private study or research.
- You may not further distribute the material or use it for any profit-making activity or commercial gain
- You may freely distribute the URL identifying the publication in the public portal -

Take down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us at vbn@aub.aau.dk providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

SPILET OM DAGSORDENEN PÅ TUR MED MAGASINET AGENDA

At læse studerende skrive om studielivet, og sig selv

I 1990'erne hed studenterbladet på Aalborg Universitet "Nye Veje". Det var af udseende et beskedent blad, hvor studerende publicerede journalistiske og kommenterende artikler om det at være studerende på Aalborg Universitet. Som kommunikationsstuderende var det næsten oplagt at bidrage, frivilligt, til de studerendes stemme i en tid uden internet. Derfor bidrog jeg også i flere år med faglige artikler om temaer indenfor emnet medier, kultur og samfund.

I 2000'erne skete der en masse med de AAU studerendes blad. Det skiftede navn til AGENDA, og formatet blev ændret og trykt i fornemt magasinpapir. Det må helt sikkert have været for at gøre det mere attraktivt for annoncører at bruge studentermediet som kanal for formidling af #godebudskaber, hvad enten det handlede om tryghed (a-kasse), om underholdning (biograf, teater) eller om studievalg (valg af kandidatuddannelse).

Hvordan er de AAU studerendes studie/liv i 2010'erne anderledes end for årgangene fra 1990'erne? Da artiklerne i denne klummesamling ikke handler om at evaluere eller på anden måde at romantisere, er formålet lidt andet. Hvordan skal vi forstå AAU studerende, og det de skriver om at være AAU studerende?

Motivationen for overhovedet at skrive om de AAU studerendes magasin AGENDA handler selvfølgelig om at kunne eller ikke at kunne genkende livet som AAU studerende. Men ambitionen med de 10 udvalgte tekster er, at kontekstualisere, som det hedder i en akademisk sprogbrug, de udvalgte magasiner. Hvorfor nu det? For at belære, og sørge for at den sproglige tone er i orden, eller at emnevalget falder ind under kategorien "akademisk relevant og værdigt"? Næ, overhovedet ikke.

Kontekstualiseringen skal tjene det formål at tilbyde producenterne af AGENDA en læsning, en offentlig respons på deres indsats, og en tolkning på mulige sammenhænge: Hvorfor skriver vi nu om det, på den måde, vi

gør? Målgruppen er videre studerende og personer med ønske om at forstå studielivet på AAU, som ikke har kendskab til universitetet.

Men hvorfor bruge tid og ressourcer på det, ikke mindst i en tid med internet og sociale medier? Besøger man magasinet AGENDA's Facebook side overraskes man. Der er i gennemsnit 3 likes til hvert opslag, delingerne er minimale, og kommentarsporene er rungende fraværende. Betyder det ikke noget, at studerende skriver om, til og for studerende (i betydningen, lad os ændre lidt på den verden, der omgiver os). Det var nok i første omgang denne tordende tavshed, der fik mig til at slå gnister. Og det er igennem de sidste fem år blevet til nogle "LektorGnister" om AGENDA. Ikke med nogen konsekvent udgivelsesfrekvens, men altid med et glimt i øjet. For som italienske nu afdøde Umberto Eco slog fast: Mennesket er det eneste væsen, der kan anvende selvironi. Ikke bare for fornøjelsens skyld, men af den simple erkendelse, at det kan ikke betale sig at være alt for seriøs. Vi skal ikke være her så længe. Heller ikke selvom utopisterne (og dystopisterne) viser os billeder af vestlige mennesker (tv-serien West World), der søger udødeligheden gennem hedonisme og systematisk mimesis.

Det er i denne tone, at de følgende tekster skal læses. Med et glimt i øjet, men samtidig med en desperat undertone: Hvorfor er der ikke flere studerende, som enten læser eller bidrager eller reagerer på seriøst studenterjournalistisk arbejde?

Betydningen af forsidebilledet er et spil, om spil. Lidt akademisk metakommunikation er tilladeligt. Umberto Eco ville sikkert have syntes det samme, og have syntes om det. Det handler om "Spillet om dagsordenen", en agenda, og at forstå det spil, er vigtigt. Også hvis man vil ændre dagsordenen. I det nære såvel som det fjerne.

Glædelig Jul og Godt Nytår 2018
Tem Frank Andersen

LektorGnister - oversigt

2016

Når jeg bli'r gaaaamel, yeah (01.04.2016)

Tag mig i hånden og gå mig en tur (22.09.2016)

Nu falmer skoven trind om Uniland? (22.10.2016)

J-Day, D-Day & V-Day (05.11.2016)

2017

Kan man grine af Hefty, kan man af Trump? (14.02.2017)

Kan unge også være bange? (19.03.2017)

You, yes, you can do it! (23.05.2017)

Og det si'r blip, båt, og gud, hvor går det godt ... (09.12.2017)

2018

Make it a Real Difference! (02.02.2018)

Det frivilligt forhastede forår (06.05.2018)

LektorGnist: Når jeg bli'r gaaaamel, yeah

(01.04.2016)

BANG! 1. april 2016. Og AAU studerendes blad AGENDA ligger i dueslaget. Jeg synes – fortsat – at det er interessant, at studerende insisterer på media in print. Jeg synes, at det er fantastisk, og selvfølgelig også nødvendigt i forhold til annonceindtægter. Men stadigvæk! Men lad mig opfordre til at evaluere, eller følge op på "spild". Jeg vil gerne appellere til, at personer på de "stationer", hvor bundterne med AGENDA lander, er lidt opmærksomme på, hvor mange, der ved næste udgivelse ligger tilbage. En ansvarlig og bæredygtig bevidst redaktion vil kunne bruge denne information.

Der var engang, hvor jeg tænkte ligesom popgruppen GNAGS: Når jeg bli'r gaaammel, yeah! Men jeg må konstatere, at jeg er blevet gammel i den forstand, at jeg ikke kan genkende de personer, eller celebriteter, der pryder forsiderne på uge- og månedsmagasinerne, og altså heller ikke forsiden på AGENDA. Abdel Aziz Mahmoud! Hvem? Det hænger nok sammen med, at jeg ikke rigtigt er mediebruger af koncepter som Aftenshowet, og at jeg ikke ser Landsindsamlingen og andre medieshows, der selvfølgelig gør godt, men også er baseret på celebriteter. Men, hvoromaltning er (som man siger), så er Abdels historie om integration i Danmark fin læsning. Og selvom jeg er imod tørklæder som symboler, kan jeg godt lide Abdels pointer omkring vores debat om nye danskere og symboler. Abdel spørger: Hvordan kan det være, at man går i burka i Afghanistan, men med bikini i Beirut? Det er begge muslimske samfund, med en aktiv religion, så hvorfor? Jeg begynder at tænke, at danskere der er imod tørklæder måske i virkeligheden-virkeligheden ikke reagerer på nogen forestilling om undertrykkelse, men i stedet på et udfald mod deres identitet. Er tørklædet i virkeligheden et budskab om mistillid? Jeg, der bærer tørklæde, har ikke tillid til dig?

Når jeg bli'r gaaammel, så vil jeg ud på fjorden, i min båd, for at ro, og for at få ro! Artiklen om universitetsroning og det at være del af en frivillig idrætsforening mener jeg jo altid er god læsning. Også fordi det hænger sammen med den afgående uddannelsespolitiske ordfører for

Studentersamfundet, Søren Valgreens pointe omkring frivillighed og frivilligt arbejde: Man kan da ikke forestille sig en generation af unge studerende, der IKKE bidrager til civilsamfundet med aktiv frivillig indsats? Nu ved jeg, som politiker for de frivillige idrætsforeninger, at det kan være svært at rekruttere frivillige, og i særdeleshed frivillige unge i alderen 17-20 år. Men det er "vores" egen skyld. Skrappere krav til uddannelse, kortere tid, og ikke mindst, at der bliver født færre børn, og de bliver født senere. Måske et optagelseskriterium på en kandidatuddannelse kunne være, at man er blevet forældre! Selvfølgelig skal singler, og alle infertile, eller frivilligt barnløse og andre udenfor kategori have lov til at uddanne sig. Andet vil være dumt. Men da jeg luftede mit synspunkt om det fertile optagelseskriterium, kom jeg i gevaldig modvind. Men paradokset er, at vi har opbygget institutioner, der alle skal understøtte et samfund, der også bygger på frivillighed og principper om frivillighed. Men disse institutioner begynder nu at true samfundet. Har du meldt dig som frivillig? Eller har du nok at se til ... som alle andre? Og med masser af eksamener?

Men nu til noget helt andet! Dennis Stenbjerg har i AGENDA skrevet om en grim satan: Depression. Det er en vældig god tekst. Og budskabet er ganske klart: Det er helt ok – selvom det ikke er ok – at være psykisk syg! Denne dobbelthed, der handler om, hvordan diagnosen "psykisk syg" eller "deprimeret" på en gang både er stigmatiserende, men også befriende. Der er noget galt med mig, og det kan der gøres noget ved! Depression er noget rigtigt skidt noget, og selvfølgelig er det rigtigt og mest synd for den der er syg. Men en opfølgende artikel kunne være, hvordan det er at være partner med en psykisk syg, og hvordan en blanding af følelse følelser af afmagt, sympati, irritation og måske endog vrede, så at sige kan være en slags følgesygdom. Men selvom det er okay at være psykisk syg, så er det jo ikke okay at være psykisk syg. For det er jo skidt for både den enkelte, og for samfundet.

Når jeg bli'r gaaammel, så vil jeg måske filosofere mere over ting, som jeg slet ikke har begreb om nu, i en alder af forty-something. Jeg har det lidt dobbelt med artiklen om uddannelsen Anvendt Filosofi. Jeg synes, at det er et stærkt budskab, når lektor Jørn Sønderholm siger: We are ready! På den anden side tumler jeg med spørgsmålet om grænsen mellem en filosof og en akademiker. Jeg er med på, at en skolet filosof sikkert vil insistere på, at man fagligt set er noget andet end "blot" en akademiker. Men på den anden side Jeg synes, at det er stærkt, at vi har en uddannelse, der arbejder på at formidle og aktivere filosofi på områder, der for 20 år siden var totalt sorte huller for filosofi.

Når jeg bli'r gaaammel, vil jeg læse endnu flere bøger. Hardcover og softcover. Paperback og hardback. Online og på tablet. Korte og lange. Gamle og nye. Jeg synes, at det politisk er smart, at Factum Books har fået

plads i AGENDA, for det var et noget turbulent 2015 for bogbutikken, der for en del år siden hed Centerboghandlen. Som forlagsmand er jeg særdeles glad for, at Factum Books overlevede. Men som forlagsmand kan jeg også se, at studerende ikke ser bogen som det rette medie til at viderebringe faglig information. På den anden side, så har bogen overlevet flere teknologiske udviklinger og politiske transformationer. Der var en gang, da man brændte bøger. Heldigvis, selvom vi er blevet meget, så er vi ikke blevet fascistisk orienterede i hverken bog- eller uddannelsesbranchen.

Og videre til noget med mere bøger: Ordkraft, i Nordkraft. En festival, der startede i det små, og som har vokset sig stor. Og som også samarbejder med Folkeuniversitetet i Aalborg. Jeg synes, at det er fedt, at vi har en ord/bogfestival. Man kan sige, at gennemsnitsalderen for deltagerne er vel høj, men sådan er det jo. Når man bli'r gaaaammel, så har man andre erfaringer, og anderledes tid. Alt andet lige. Men jeg vil fortsætte mit arbejde på at få Det Kulørte Hjørne med i Ordkraft: Tegneseriens plads i orduniverset er der, men den er desværre ikke på Ordkraft. Endnu!

Og så siger Søren Valgreen Knudsen farvel og tak som uddannelsespolitisk ordfører for Studentersamfundet. Fint budskab: Det gør en forskel at være studenterpolitisk aktiv. Men både i opråbet til sine medstuderende og i artiklen om sine erfaringer med studenterpolitik, aner den smarte semiotiker en undertone, eller et særligt betydningsspor: Der er problemer med at få rekrutteret frivillige! Jeg ved empirisk ikke, om det er tilfældet. Det er tilfældet i den frivillige foreningsverden, der beslaglægger en del af mine frie tid. Men hvad tilfældet end er, så er det vigtigt at sige, at vi ikke kan have et samfund uden frivillige. Det går ikke at sige, jamen jeg har så travlt! Det har alle. Selvom det er rigtigt, så er det også en dårlig undskyldning. Vi har så mange mennesker, unge som ældre, studerende som erhvervsaktive, der føler sig ensomme, og som er singler. Til dem kunne nogen sige: Prøv en tjans som frivillig! Det gør ikke blot godt, det føles også godt. Og vi kan ikke have noget samfund uden frivillige. Vi kan sagtens have et marked uden frivillige, men ikke et samfund.

Punktum. (inden vi alle bli'r gaaaamle).

LektorGnist: Tag mig i hånden og gå mig en tur

(22.09.2016)

Så blev det september. Studiestart og et nyt nummer af AGENDA, og Mathias og teamet af frivillige skribenter, fotografer og layoutere siger: Vi er glade for at være i gang igen.

Studentsamfundets nye formand, Marcus, siger også velkommen til, og han tager os i hånden et lille stykke. I kølvandet af, i slipstrømmen på eller måske i fraløbet til pubcrawls, knoldbold og andre ekstracurricula aktiviteter understreger Marcus: Glem ikke det sociale aspekt af dine studier! Jeg er blevet så voksen, at jeg ikke kan huske min studiestart. Og det har ikke noget at gøre med, at jeg var neddykket i det sociale i rusperioden. Men noget kan jeg huske: Her mødte jeg min kommende brud, og nu snart sølvbrud. Der sker ting og sager, når det sociale først får lov til at folde sig ud. Man kunne ønske, at Studentsamfundet også gav sig i kast med at tale for "barn-under-studiet" (PS: Det skete nogle numre senere). Af flere grunde, men den mest oplagte er, at der plejer at dukke en sund fornuft op i et ungt menneske, når statusknappen slår fra "jeg" til "os". Og det har en meget kraftfuld og positiv indvirkning på et semester af studerende, når der først begynder at melde sig småbarnsforældre i flokken. Jeg husker selv, da jeg første gang havde taget junior i hånden og gik med ham på tur på Campus. I dag kender han stort set hver eneste kvadratmeter på hele campus, Øst og City (dog ikke København og Esbjerg).

Christina Nielsen tager os i hånden for at møde iværksætter Kathrine Skovsgaard, der skulper over med initiativ til at gøre Aalborg til et spraglene kulturmiljø. Som indfødt kan jeg godt nikke genkendende til det portræt som Skovsgaard præsenterer. Og hatten af for hendes initiativ med Aalborg Pride. Det kan godt være, at Priden i 9000 fik en noget blandet modtagelse af en gruppe af borgere. Men deres udsagn var ikke "Priden skal vi ikke have", men mere "vi gør ikke så stor og farverig figur af os i 9000, vi er mere som det grå cement, ubemærket og bevæger sig kun meget langsomt" (min parafrase af en debat i Nordjyske Stiftstidende).

Interrail er en gammel travet, og rejser er altid godt journalistisk stof. Jeanne Wislund Hansen tager os med på en tur igennem Europa. Og selvom historien ikke bringer meget nyt for sådan en gammel travet som denne pennenfører, så har vi i den grad brug for, at denne og kommende generationer af unge udforsker Europa. Vi læser i pressen, at Europa er under pres, og at EU konstruktionen viser sprækker i fundamentet. Det kan godt være, at jeg ikke står og skubber mine børn til at rejse ud, men jeg kan se, at det er nødvendigt. Hvis vi ikke har førstehåndskendskab med "hinanden", så ender de her sprækker med at gøre vores fælleseuropæiske fundament skrøbeligt. Og så er der ikke nogen at tage i hånden. Så risikerer vi at skulle bruge hånden til at svare for os. Neuropa? Det ved jeg ikke rigtigt, hvordan lyder. Men noget skal der ske. Og du, som studerende, har ikke blot førsteparket, men direkte "center stage" i den mulige ørkenvandring, der ligger forud.

Kan det virkelig passe, at AAU eller studerende ved AAU tager virksomheder i hånden for at løse problemstillinger med Case-Competition? Nej, selvfølgelig ikke sådan direkte. Det er måske nyt, at der er blevet designet en den-store-virksomheds-PBL dyst. Men i sit DNA har AAU problembaseret læring organiseret i projektgrupper, og alle de steder, jeg er tilknyttet, er virksomheder (eller virksomheders problemstillinger) i fokus. Selvfølgelig har det værdi, at studerende via Case-Competition får adgang til virkelighedsnære cases og indblik i, hvordan virksomheder arbejder sådan close-up. Men det er i forvejen del af fagligheden i rigtigt mange uddannelser, med praksisnære projektforsøb på kandidatuddannelsernes 9. semester. Jeg hælder nok til at se Case-Competition som PBL med oplevelsesøkonomi på. Men hvad ved jeg. I dag hedder det ikke længere konvergens, men divergens, selvom centralisering står højt på manges dagsorden. Hvorfor samle alt under en hat (det hedder Matchmaking), når man kan begynde sin "egen lille boks", og så håbe på, at man kan blive "opkøbt". Det ligner IT-ledelsestænkning. Og det kan man give hånd på.

Konvergens, divergens. Forstørrelse, fortætning. Ja, Studenterhuset bliver større, fortæller Maria Lykke Møller Mousing (næsten et fuldt hus af M'er). Og selvfølgelig gør det det. For der er flere studerende. Og egenkapital skal undertiden aktiveres for at investere, for at løfte sin del af det store byggenyt spil. Men lige i tiden rykker AAU sammen, og lader overflødige lejemål og kvadratmeter få friløb. Fortætning, fortætning, fortætning. I ligningen mursten og mennesker, er valget relativt simpelt. (PS: Historien viser dog, at det ikke var nok).

Og så det vigtigste skridt i dette nummer af AGENDA: Buddy-programmet. Det kan godt være, at de forskellige foreninger på og udenfor AAU har brug

for nye kræfter. Men nu er studenterpopulationen jo relativt stor (så de pladser skal nok blive fyldt op), så lad mig opfordre til at tjekke Buddy-programmet ud (www.internationaltkontor.aau.dk). Det er så vigtigt, at vi tager gæster i hånden og går en tur med dem de steder, hvor der sker noget i Aalborg. Det er muligt, at AAU's internationale omdømme mangler at komme nogle trin yderligere op af ranking-stigen. Men vi har i den grad brug for, at internationale studerende får et billede af os som gæstfrie og i stand til at orientere os internationalt. Ikke kun med Interrail, men også helt ned i hånd-til-hånd niveau!

Næstformand Michael og prorektor Inger lægger arm i en brevveksling. Michael skridter ud med, at de studerendes direkte indflydelse er under pres på AAU, fordi der bliver reorganiseret i AAU's forskellige organer. For studerende på samfundsvidenskab er det her sikkert interessant. Måske er denne lille armbrydning det, som Kathrine Skovsgaard kalder "bureaukrati og drøvtyggeri"? Det mener jeg ikke, og det er et vigtigt trin i dansen om beslutninger, at man har blik for, hvornår man skal begynde at træde dansen.

Ved tourens ende rækker Studentersamfundet hånden ud i skikkelse af Rasmus Kjær Slot. Og der er ikke så meget at sige. Det er Studentersamfundets medie, og lige som andre magasiner, annoncerer man efter friske kræfter til at fylde rækkerne ud, i takt med at studerende bliver færdige med deres uddannelse. Man kan frygte, at denne udvandring øges, hvis det kun bliver få, der bliver i stand til at tage en kandidatuddannelse. Men lad os nu se. Et skridt ad gangen.

*"Tag mig i hånden, og gå mig en tur
i skyggen af træernes kroner,
for livet på stenbroen
gør mig så sur,
at jeg kunne skide citroner.*

*Undskyld hvis ordvalget
lyder lidt plat,
det smerter mig mer end du aner,
men, gir du en gåtur
så lover jeg, at
jeg nøjs med at skide bananer!"*

Halfdan R.

LektorGnist: Nu falmer skoven trind om Uniland?

(22.10.2016)

Efteråret er forbasket smukt, og så forbasket trist, og så forbasket mange ting. "Nu falmer skoven trind om land, og fuglestemmen daler", skrev Nikolaj Frederik Severin Grundvig i 1844. I 2016 skal vi i oktober nummeret af AGENDA (De Studerendes Blad ved Aalborg Universitet) høre stemmer om den nye bestyrelsesformand for AAU, Lene Espersen, om Aalborg som Europas lykkeligste by, og om hjemløse. Ledelse, lykke og hjemløshed, mens det falmer udenfor!

Er der en ting, jeg ikke vidste, så var det, at Lene Espersen har en nordjysk "dialekt". Dialekter kan være sjove, og er der noget nye studerende bruger som samtaleemne i deres første projektgrupper, så er det deres stemmer. Hvordan vi lyder, bestemmer hvordan vi bliver opfattet, og hvordan vi forstår os selv. Det er ikke med nogen høj stemme, at den nye bestyrelsesforkvinde ridser det uddannelsespolitiske landkort op. "Jeg kan ikke bare komme og sige, at alle de andre (universiteter) bare skal aflevere til os." Men delen omkring at skabe relationer til de andre universiteter i Danmark lyder nu fornuftig nok. Det bliver spændende at følge, hvordan hirtshalsianeren sammen med hanstholmianeren kan undgå, at Aalborg Universitet falmer trind om land. Velkommen til og velkommen ombord, Lene. Og tak til Christina Nielsen for ordene.

Maria Mousing giver stemme til temaet "hjemløshed". Referencen går på Café Parasollen. Og er man hjemmevant i Aalborg, så ligger Caféen lige over for byens Borgmesterforvaltning, meget synligt. "Where ever I lay my hat, that's my home", sang Paul Young i 1980'erne, hvor der også var hjemløse. Det store spørgsmål er, om landet ligger sådan, at der altid vil være hjemløse i et samfund, der prøver på at være moderne? Vores kultur er også sådan stemt, at vi foretrækker bosættere frem for nomader. Og måske der er – om end ikke altid villigt og frivilligt – noget nomadeagtigt over dem uden hjem. Maria slutter sin analyse af med hæve stemmen: Hurra for Danmark! Underforstået, at vi trods borgerlige udfald stadig har et socialt sikkerhedsnet. Og et Land.

Christina Roxana Lazar fra Rumænien hæver sin stemme for Aalborg og Universitetet, der trods reserverethed og køligt klima har så meget at byde omverden på. Christina giver en varm velkomst til det kølige men også seje (cool) Aalborg.

Andreas Rytter tager os med i Aalborg Teaters mørke. Dramatiseringen af turen til Aalborg Teater er ok, dog uden noget vendepunkt eller nogen krise. Snarere lutter af åbninger. Det bliver spændende at se, hvordan Aalborg Teater kommer til at fungere som sted for studerende at slå sig ned, for at få afstemt stoffet i de mange ikke-artistiske fag. Vil åbningen mod byens studerende betyde, at flere ingeniører finder vej til scenen og de skrå brædder i Jernbanegade? Transformator scenen har i flere år gjort det godt, men teater er en disciplin, der ikke helt har samme stemmestyrke som fodbold og sport. Derfor var det også en genial finte, da Kirkskov åbnede scenen for et stykke om AaB og byen bag.

Jeanne Wislund Hansen tager nye studerende i hånden, og vandrer igennem dele af Aalborg. Og stoppestederne er selvfølgelig tænkt at skulle imponere unge fra Århus og København. Men man kan blive lidt bestemt i betrækket, fordi der på denne slendren gennem hygge og andre oplevelser ikke er noget stop ved en eneste idrætsforening. Aalborg er en uddannelsesby, og det har byggebranchen og bystyret bestemt blik for. Men bevægelse er det, der skaber mening. Skaber sammenhold. Skaber styrke. Skaber alt det, der bremser falmeriet. Jeg og Jeanne ved helt sikkert begge to, at knap hver anden studerende ved Aalborg Universitet er aktive i en af de mange frivillige idrætsforeninger eller de mange idébetonede foreninger, som Aalborg også huser. Og der er ikke noget så godt oven på en citron marengs på Penny Lane, som en tur i Nordkrafts mange idrætsmuligheder.

Og sørme om ikke det første billede i collagen "Studiestart på AAU" fra 1. september dette år er et billede med AAU-idræt. Selvfølgelig med reference til idrætsstudiet, men symbolværdien giver nu fint mening. Og som formand for UniFitness er jeg meget glad og taknemmelig for, at knap 600 studerende, primært med base ved Campus Øst har valgt at kigge forbi vores højtoplyste fitnesscenter i kælderens, lige overfor den traditionsrige kantine på Fibigerstræde 15. Her er der ikke så meget, der falmer!

Tilbage til skovfaldet. Rasmus Kjær Slot fra Studentersamfundet er bekymret. Og det ser sort ud for SU'en, eller for studerende, der bruger SU'en til at holde tilværelsen oven vande. Nu er det politiske spil ikke helt oppe i tempo, men der er ingen tvivl om, at Regeringen vil appellere til de studerendes samfundssind, og forsøge at overbevise dem om, at de også skal gøre deres. Og det er alvorligt. Men hvis SU'en bliver spundet ind i spillet om begrænsning af tilgang til kandidatuddannelser udenfor det

teknisk-naturvidenskabelige område, og spillet om forskningsuniversiteter og professionsuniversiteter, så vil Grundtvigs iagttagelse af skovens falmen trind om Nordjylland antage en endnu mere dyster karakter. For hvis det ikke er muligt at kunne sikre en form for SU som økonomisk grundlag for at tage en kandidatgrad, så vil det uden tvivl have betydning for studerendes motivation. Men lad os nu se.

Og så kommer vi med S'ets formand på en billedsafari. Formandens kommunikationsfaglige baggrund fornægter sig ikke: Don't tell it, show it! Fin formidling. Men er det billeder af lykken ved at være i frivillig tjeneste? Måske en billedsafari fra en hjemløs også ville have været relevant.

Og så en forbrugeroplysning: Kun 20% af spaltepladsen er gået til annoncer. Glædeligt. Sikkert ikke godt for økonomien. Men udtryk for stor ethos.

Men alt i alt: Med AGENDA ser det ikke ud til, at universitetsskoven falmer trind om Nordjylland!

LektorGnist: J-Day, D-Day & V-Day

(05.11.2016)

Kan du mærke det? At lyset svinder. At humøret formørkes. At året rinder. At tiden går. Okay, vi dropper lige klicheerne. Men en ting er jeg sikker på, at du mærker eller kommer til at mærke: J-Dag! Sneen falder, også selvom sneen ikke endnu har drysset landskabet til, og givet byen sin hvide dynejakke på. Det luner, også med en kold. Og J-Dag er bestemt bedre end D-Dag. Er det dagen derpå for dig, så kan det godt være, at du føler dig lidt D-nede og ikke ovenpå. Og lyset svinder. Humøret rumler i den mellemste maveregion. Så hvorfor ikke snuppe det nye november nummer af AGENDA?

Mads er på forsiden. Det er ikke altid nogen fornøjelse at komme på forsiden. Men forsiden klæder nu Mads godt. En ung politiker, fra den borgerlige men bestemt Aalborg venlige side af byrådssalen. Mads Duedahl er rådmand, og han er min rådmand, for han er den politiske chef for Sundhed og Kulturområdet. Det er området for fritid og idræt. Og jeg er næstformand i idrætssamvirket SIFA (den med TV-Bingo og trolden). Mads har mange gode ting at sige om det at være politiker, og om uddannelsespolitik. Mads gør sit til at understøtte frivillige fællesskaber og frivilligheden på sit område. Måske der skulle sættes gang i en undersøgelse af forholdet mellem uddannelse og graden af frivillighed, og endnu mere præcist om studerendes aktive deltagelse i den frivillige foreningsidræt. Jeg er sikker på, at Mads vil være med på den.

Når jeg læser Hermon Rezene Shekols artikel om "AAU Case Competition – Cowi" kan jeg ikke lade være med at tænke: Hvornår faldt praksisnærheden ud af PBL modellen og projektarbejdet? Da jeg studerede i først i 1990'erne havde vi i hvert eneste projekt en samarbejdsrelation til en ekstern part. Vi lavede ikke konkurrencer, og vi lavede ikke messer eller matchmakingsinstitutioner. Det eneste der kan forklare denne begejstring for Case Competition konceptet må være, at væksten i AAUs studenterbestand måske skaber en udfordring: Når der nu er så mange projektgrupper hvert år, så er der måske trangt i køen for at skabe relation til en virksomhed-som-case. Det kan også være, at aldersgrænsen på

ansatte er faldet, og at vi har mange ansatte uden anden erhvervserfaring end den fra universitetet? Eller måske er PBL modellen, selvom den er del af universitetets DNA i krise? Det kan også være, at AAU er ved at genfinde, eller genopfinde sig selv i disse år. Spændende spørgsmål, men ikke noget artiklen reflekterer.

Christina Nielsens artikel "Hvad sker der med SU'en?" er nummerets bedste. Ikke fordi den er skrevet godt. Ikke fordi den er nogen visuel perle (sort på gul). Men fordi den handler om penge. Christina kommer overraskende nøgternt omkring det politiske forslag omkring SU'en. Men hvem ved? Nu er situationen en anden, da de politiske 2025 drøftelser er strandet. Men uanset hvad, så bliver SU ændret på den ene eller anden måde.

Maria Lykke Møller Mousing præsenterer en opfølgning på SU'sagen: En voxpop der giver stemme til fem bekymrede studerende. Jeg er stort set enig i alle de anførte argumenter. Jeg kan bare ikke lade være med at tænke: Er de studerende ved AAU så nordjysk fornuftige, at de ikke har ekstra købekort eller hoppet på Quicklån? Hvis det ikke er tilfældet, står argumentet med ikke at ville optage SU-som-lån svagere. De studerende i voxpop'en kommer heller ikke ind på, at der er små 5%, der hvert semester "klipper SU". Den omgang med SU'en, som en støtte til at uddanne sig og på sigt være produktiv for samfundet, er blevet stækket med deltagelseskrav, 24 måneders reglen og andre spidsfindige, studiefremmende tiltag. Maria beder heller ikke de studerende om at forholde sig til problemet med overproduktion af studerende, og den økonomiske betydning af det. Eller bare have bedt de fem studerende læse Christinas artikel først. Nu bare for at holde den kritiske fane højt. Men ser vi på situationen, så er der ikke arbejde nok til, at alle studerende selv finansierer deres uddannelse. Jeg synes nu, at de studerende har ret til at være bekymrede og skeptiske. Man kunne også være bekymret for, at vi med ændringer i reglerne for SU risikerer nok en gang at få hævet alderen for førstegangsførelse. Og med ældre forældre og med færre børn som statistikken fortæller, så får vi et helt andet økonomisk cirkus. Færre til at finansiere flere. Man gyser lidt. Men det er selvfølgelig årstiden, og chill faktoren udenfor!

SU, SU og mere økonomi. Kaali M. Karolussen & Charlotte Sørensen følger op med 18 sparetips. Og selvfølgelig ryger sparetips på forsiden. Sammen med Mads D. Der er mange sjove og brugbare råd blandt de 18 oplistede. Men fortæl mig lige, hvordan et budskab om at spare, hænger sammen med 4 sider på glat papir, med font og farve, der i den grad bryder med den minimale font, som alle de andre artikler, i alle numre, ellers bliver skrevet i? Selv sidetallene er så små, at de ville få en kritisk anmærkning i en usabilitytest af AGENDAs læsevenlighed!

Iben Dichs politiske klumme er den rituelle opfordring til at deltage aktivt i studenterpolitik: Valg til universitetets organer. Så er det tid til at lufte ud og luge ud i samlingen af landsbytosser og andet godtfolk. Som del af dette politiske cirkus kan jeg ikke lade være med at tænke: Hvis den politisk-organisatoriske linje er klar for alle, hvordan kan det så være, at vi stadig sætter lid til demokratiske valg? Jeg siger ikke, at organisationen politisk er ikke-demokratisk. Men den er i hvert fald ikke demokratisk som den var en gang. Du-da, du-da! Og så tænker jeg, hvor mange af dem, der vælger at stille op og tage en tørn, gør det af politisk-idealistiske grunde, og hvor mange der gør det af CV strategiske grunde? Gør det noget? Jeg erindrer et politisk møde, hvor en af mine yngre partifæller fortalte sig. Der er trods alt forskel på "vores sag" og på "min sag". Nuvel, det bliver stadig mørkere.

"Måske det virtuelle liv i sidste ende er et liv, der ikke er værd at leve?" Sådan afrunder Rasmus Uhrenfeldt sin artikel om "Det virtuelle liv". Rasmus' skepsis er ikke blot beundringsværdig, men står også i skærende kontrast til hans generations forbrug af virtuelle ydelser og teknologier. Spørgsmålet er imidlertid om det virtuelle liv findes. Udlægning af Hubert Dreyfus er lidt skæv. Dreyfus peger nemlig på, at vælger man at interagere på nettet (eller i andre virtuelle kontekster), så skal man gøre det gennemført. Ellers opnår man ikke at skabe reel erfaring. Hvad der sker i den virtuelle verden er på en gang blot leg, og alligevel ikke. Det er rigtigt, at Dreyfus i det lille værk "On the Internet" (2001) (se <http://home1.stofanet.dk/jannetem/DreyfusAnmeldelse.pdf> dansk udgivelse fra 2002) næsten fænomenologisk insisterer på nærvær og autenticitet. Men faktisk leverer Dreyfus ikke nogen analyse af, hvad et teknologi-mættet miljø har af indflydelse på præcist de kategorier. Dreyfus leverer heller ikke nogen definition af grænser for det virtuelle. Er det udtryk for en del af et virtuelt liv, at man vælger at skrive på Facebook i stedet for at være ude i en frivillig idrætsforening? Skal man have alien-hjelmene på og blindfolde sig selv teknologisk, før der er tale om virtualitet? (se <http://tem-frank-andersen.blogspot.dk/2016/07/3d-virtual-reality-ingen-drm-men-en.html>) Og har man overhovedet råd til at træde ind i det virtuelle kammer og leve lidt, på en SU, der er i fare? Er der overhovedet råd til at leve i det virtuelle? Eller er det kun for de rige, og så selvfølgelig de mennesker, vi sender først ind i de mørke konfliktzoner. November skumringen rumler. Og julefrokosterne begynder om ikke længe. Hellere det virtuelle liv, end dagen derpå med Treo.

Og husk nu at læse selv, og ikke tage denne guidede *virtual tour* for gode varer: www.agenda.aau.dk

LektorGnist: Kan man grine af Hefty, kan man af Trump?

(14.02.2017)

Februar. Øv. Så starter semestret igen. Nåede lige at have eksamen helt op til den 30. januar. Jeg blev nok lidt mavemuggen, da de studerende glade skridtede ud af døren til eksamenslokalet med 12-tallet i tasken og trillede: God ferie! Nej, god periode for reeksamen til dig der ikke har empati nok til dem, der ikke kan vinge 12-tallet af på prøve-portfolioen!

Februar. Øv. Men. Og dog. Jeg er ked af at sige det. Et studentermagasin i camouflage farver? Og med Jonny Hefty på forspejlet. Sådan! Det må da blive et nummer oppe på beatet, som nogen sagde i 90'erne.

Glad. Også selvom den gule font ikke er noget grafisk godt valg, i hvert fald ikke hvis den reelt skal fortælle, at Agenda er de studerendes blad på Aalborg Universitet. Men pyt. Camouflagefarver. Forår lige om hjørnet. Studerende i flyverskjul. Til reeksamen. Let's go!

Tak til Alexander Kokkedal og Rikke Sønderby Nielsen for tekst og billeder af den henrivende Hefty. Jeg er en aalborgdreng, indrømmet. Ikke fra Gu', men fra Vaijgård. Og selvom jeg ikke var til underground i 1980'erne, men engageret meldte mig under de frivilliges faner i Aalborg Håndboldklub og Aalborg Karate Skole, så var Hefty selv dengang noget af en legende.

Hefty er for heavy, for hans budskab er nemlig: Der skal en bund til, selv når man er eller vil være undergrund! Og man behøver ikke at være destruktiv, for at være svedig. På den fede måde.

At være lidt vild er ikke nogen modsætning til at ville blive klogere. Bong og bibliotek! Det kan godt være, at det ikke rimer, og det er sikkert, at der ingensinde kommer rygerum på Rendsburggade 2, eller i nogen afdeling af den Analoge Bib Bix i Nordjylland. Og et virtuelt bong rum sælger nok ikke mange billetter. Med mindre vi siger, at sociale medier er opium for web 2.0 generationen. Hefty, giver du en linje?

"(...) det er faktisk en meget dejlig ting at konstatere, at folk stadigvæk går og hygger sig sammen, og at de ikke bare lever i sådan en virtuel realitet." (Jonny Hefty, p. 6)

Meget mere ned på jorden bliver det ikke. Og det er fedt. Hvorfor? Fordi Hefty er underground udgaven af Umberto Eco. Selvironisk til det sidst. Der var godt nok en selvfed periode for Eco. Men dårligt helbred og en verden af mennesker, der hellere vil gnide sig i hænderne, mens de konsumerer reality-tv og make-over programmer, kan kurere selv den mest standhaftige for selvfedhed.

Punktum. Selvom Hefty ikke er begyndt at tænke over *det sidste rap*, emmer hver fiber af ham af selvironi. Du skal dø, så lad nu være med at tage dig selv alt for højtideligt! Det er da en trist indstilling. Tænker du. Men er selvironi, oprigtig selvironi og ikke optaget og påtaget hanefjers viften, netop ikke den rette medicin til en studenterkultur? Også på, eller netop på Aalborg Universitetet, hvor den dybe del af DNA'et har strengen "projektorganiseret gruppearbejde". Men stigende tilfælde af ensomhed, eksklusion og frafald fortæller, at der er noget, der ikke virker. Hvad er kuren? Flere Facebook grupper? Nej. Men en skefuld Hefty. Hver anden dag. Hver dag vil blive for ... heftigt.

Fra undergrunden hopper vi til det globaliserede samfunds røde løber. Diana Korshøj tager Agenda nummerets Trump-stik, og giver os et forsigtigt bud: Hvem er ham der ikke-hefty hente-hårs fyr med det røde splips og de lave jazz-hænder? Ret skal dog være ret, Diana er ekstremt sober. Rent journalistisk ville det have framet teksten bedre, hvis det fra starten blev anført, at den lokale valgforsker Johannes Andersen er kaldt til som korrespondent.

Og hvad er så budskabet, der skal prikke til Agendas læsere? Vi slipper ikke af med Trump, så lad os nu se, hvad de forskellige udspil fører med sig! Der er ved at etablere sig en diskurs, der gerne vil klappe hesten. Altså ikke Trump. Lige se tiden an. Hvad kan der ske? Hvor galt kan det gå? Kan en selvironisk stamme som den danske blæse nok til hente-håret uden at skue den givne rodeohests mule? Dylan sang: And the times they are a-changing!

Hvad ændrede sig så? Eller hvor endte det? Altså ikke med Trump og USA. Men med AAU's Case Competition? Alexander Kokkedal rapporterer fra feltet, nu for tredje gang: AAU Case Competition – hvordan gik det! Eller på lidt heftysk: Hvaa såe?

Rigtigt fint med artikler, der følger op, og tematisk er interessen jo klar. Det handler om at studerende får mulighed for at vise, hvad de fagligt kan, og samtidig lære noget om praksis.

Men artiklen svarer ikke på det spørgsmål, som jeg stillede til den første artikel i serien: Hvis Case Competition er et svar, hvad var så spørgsmålet, når PBL og projektpædagogikken i alle årene har kunnet levere en ramme til at producere praksisnære og virksomhedsrelaterede projekter? Måske svaret er, at PBL er blevet lidt kedeligt, og at behovet kalder på noget event-agtigt. Der skal noget realistisk lir til, og gerne lidt konkurrence, nej, undskyld, masser af konkurrence, med pengepræmier, presse og prestige! Fint med mig, men det burde få nogle af de pædagogiske arkitekter, der kerer sig om PBL-DNA'et ved AAU til at vifte med de didaktiske flag. Og hvad er præmissen? Let's make PBL great again?

Charlotte Ensig Sørensens beskedne bidrag om at være frivillig i InterCambio programmet, er faktisk en fin punchline til storebror Case Competition. InterCambio repræsenterer frivilligheden og viljen til at krydse grænser, sproglige og kulturelle. I disse tider er det faktisk en stor ting at turde. Som jeg ser det, tumler vi fortsat den betydelige udfordring at forstå hinanden i en globaliseret verden, der hoster nationale hårbolde op. Men disse udfordringer vil altid stå i skyggen af at skabe teknologiske løsninger, som kan konkurrere om både virksomheders, verdens og studerendes opmærksomhed. Som gammel underviser har jeg lullet mig ind i den forestilling, at studerende (også) ved Aalborg Universitetet har fremmedsprog som kærkommen kompetence. Sandheden er, at det ikke er de studerendes spidskompetence, og hvis sproget fejler, så er der et stykke vej til forståelse.

Og så over til Martin Lindegaard, Mister Man of the World! Forventeligt en tekst med opbyggelige pointer omkring politik og populisme. En af dem er den her: *"Den politiske kunst er derfor at levere dialog og løsninger på udfordringer – og håb og ambitioner i forhold til mulighederne."* Lige som Case Competition og InterCambio? De handler selvfølgelig ikke om politik, og alligevel gør de det, i deres konsekvenser. Når der skal skabes rammer (som et sygehus), eller når der skal skabes mødesteder for dem, der ikke taler og tolker verden i samme sprog. Derfor er Lindegaards budskab om mere uddannelse ikke blot vigtigt, men også betryggende. Uddannelse er ikke blot nøglen til den store værktøjskasse, der kan bearbejde problemer og skabe løsninger. Uddannelse er også det nødvendige interface til en verden, der på en gang både er ekstremt ens, og samtidig eksploderende forskellig.

Og så er det nu, at du skal gribe kaffen. For alt i verden ikke dåsen med Red Bull, eller andre dåser med samme snask. Sæt dig ned, og læs grundigt, for

nu skal det handle om "Forældre og studieliv". Tak til Andreas Rytter for en god artikel om det at være forældre, og ikke mindst det at være far. Virkeligheden er, at den danske befolkning bliver mindre, og ældre. Og igennem de sidste årtier er det med at *blive forældre* blevet udfordret af det at *blive uddannet*. Beviset før barnet!

Hov, hov, siger stemmen fra værelset ved siden af. Handler det her ikke om, at du selv fik dit første barn på 4. semester? Jo, måske, men det handler mindst lige så meget om, at de studerende der lærer, at der er andre man sådan (op)rigtigt og nært skal passe på og hjælpe med at vokse, er så meget lettere at hjælpe med at få beviset og 12-tallet i hus.

Jeg er helt med på, at vi har at gøre med noget særdeles subjektivt, og noget særdeles normativt. Og jeg påskønner bestemt, at unge studerende i dag siger eller tænker: Det her med at få børn, det er både mere bekosteligt og for vigtigt til at blive klaret med den samme gang bullshit og Red Bull, som leveres i studielivet. Ikke klar! Budskab modtaget!

Men der er et andet budskab. Du bliver aldrig klar! Modtaget? Den gamle, selvironiske kritiker må også erkende, at den på enhver måde opbyggelige fremstilling af Andreas' liv med datteren, i rollen som far, savner de sider, hvor det begynder at blive svært. Når man haster på hospitalet, og barnets liv faktisk hænger i en tråd af uvished. Når kolikken sætter ind, og støttewebsitet er gået ned! Når partneren oprigtigt er træt af en, og lufter truslen om at skilles. Men på trods af alt det, så er denne artikel noget af det bedste fra Agendas presse, længe.

Måske det er op til læseren at væve de redaktionelle tråde ud, eller rettere sammen. For hvordan ser en verden ud, som far og Case Competition deltager? Og er det ikke rigtigt, at Hefty ikke er far, eller har været det? Og er det at blive far ikke en begivenhed, der sprogligt og kulturelt er mindst lige så udfordrende som InterCambio?

Nej, nu holder du op! Læg Ecos paranoide modellæser på hylden, og nyd øjeblikket. En ung mandlig studerende, der fortæller om rollen som far. Lad os nøjes med det, og glædes over, at denne rolle, ikke som den frivillige, eller den competition-deltagende, eller den globale, eller den politiske, er blevet italesat og gjort synlig. Blevet gjort synlig i en verden af snyd og strategi, ambitioner og alkohol, konkurrence og kultur. Det må være et skridt! Også selvom Trump sidder på præsidentposten!

Og så til nummerets studenterpolitisk lussing. Christina Nielsen fortæller den siddende Regering, at hun godt kan forstå deres spare-dispositioner på uddannelsesområdet. Når perspektivet er kortsigtet. Men hvad med på lang sigt? Vil besparelserne ikke forringe kvaliteten af de uddannelser, som

fremtidige generationer vil være i stand til at kæmpe sig til, Case Competition eller ej? Vil besparelserne presse til frafaldstendenserne, og ikke kunne rumme flere kulørte karakterer som Jonny Hefty? Christina har fat i noget. Men spørgsmålet er, om det er Løkke og Co, hun skal have fat i. Måske budskabet om investeringer i uddannelse skulle gå til de mange pensionsselskaber og alle de bedagede pensionærer bag. Der er penge nok! Spørgsmålet er bare, hvilken konto de skal tilgå. Og de reelle spørgsmål er vel, om skattelettelser reelt skaber bedre rammebetingelser for at drive virksomhed i Danmark. Som en gammel bekendt sagde til mig for flere år siden: Hvordan kan det være, at jeres lokale virksomhedsledere ikke har bodyguards med?

Og så takker Michael Sloth Trabjerg af som studenterpolitiker ved AAU. Jeg ville måske gerne have læst om Sloths betragtninger om frivillig, studenterpolitiske aktivitet har indflydelse på studietiden? Om det indebærer, at man udskyder afleveringen af specialet? Eller om det netop skaber et engagement, der har en spill-over effekt i forhold til at arbejde fagligt i projekterne på studiet? Og om engagementet rusten den enkelte til tilværelsen som forældre? Jeg skal ærligt indrømme, at min første tanke var: Sikke Sloth da er blevet socialiseret ind i den politiske kode! Men sådan er det jo med uddannelse og studenterpolitisk arbejde. Man skal ind i koden for at kunne blive uddannet.

Måske jeg bare mavesurt savner lidt mere hefty tone i Sloths afskedssalut, og ikke bare sådan en, ja undskyld udtrykket, slut-prut! Men mon ikke Studentersamfundet holder en afskedsreception, hvor piben får en anden og noget kraftigere lyd? Det tror jeg nok.

Og så tilbage til studiestart, og mere strategisk kommunikation!

Kom sikkert hjem! Også fra byturene! Lad det ikke blive for hefty!

LektorGnist: Kan unge også være bange?

(19.03.2017)

Hvis du er født efter 1992, så er det ikke sikkert, at du kender Bjarne Jes Hansens "Vi voksne kan også være bange" (1978). Ikke fordi du ikke kender til 70'ers kanonen. Men fordi de voksne selv ikke kender den. Og fordi de sikkert heller ikke kender Trille. Sangen er, hvad nogle sikkert vil kalde, en rigtig flower-power sang. En sang der fortæller, at voksne langt fra altid har alle svarene på fremtiden, og at det ikke kun er børn, der er bange. Den gang havde man ikke nogen Børnetelefon, man kunne ringe til. Det kan man i dag. Og der er både livline, 50/50 og spørg en ven.

Vi voksne kan også være bange, og synge lange, lange bange sange. Der er så meget man skal passe på. Jeg har jo dig, som jeg skal passe på!

AGENDA nummeret for marts måned 2017 har profilhistorie om skuespilleren Ena Spottag (skrevet af Dianna Korshøj). Det er et langt interview, hvor læseren får mulighed for at få en pæn del af historien bag Spottag. Ena citeres for at mene, at voksne bare er noget man leger. Ena føler sig godt tilpas i den fantasiverden, som teatret giver adgang til. Og så har hun spillet dreng i opførelsen af "Drengen der ville være vægtløs". Og så kan hun godt lide katte. Måske det er meget normalt, at spille dreng, at være ængstelig for at blive voksen, og at kunne lide katte.

Måske det er meget normalt, at man ikke ser sig selv som myndig, eller voksen, for så er det lige som slut. Så er der ikke mere at komme efter, før efterlønnen! Men måske er det også meget normalt at ville være myndig. At se sig selv som ansvarlig, og ansvarlig nok til at stemme, at gøre stemme gældende, og presse samfundet hen i en retning, hvor man ikke er tvunget til at skulle springe ind i nogen fantasiverden, for ikke at være bange. Fantasiverdener er fede, og de bliver endnu sjovere, når de reificeres i fx lyssværd, kapper, masker og andre gadgets og gevandter. Men hvis immersionen i fantasiverdenen bliver at foretrække frem for ikke at være ængstelig eller bange, så er det skidt. Så bliver fantasiverdenen lidt lige som de dårlige film, dumme bøger og de løgne, som vi hører (= fake news).

Vi voksne kan også være bange ...

Men det er der unge, der ikke er. Christina Nielsen præsenterer foreningen Samfund i Perspektiv, der søger at skabe debat om alle de ting, som har betydning for vores samfund og vores liv, sammen og alene. Det er de store sager, ikke de store brag, som er i fokus på foreningen. En af de store sager er refleksivitet, eller måske snarere refleksivitetens grænser. Refleksivitet er konsekvens af oplysnings- og modernitetsprojekterne. Det er tanke om vores fælles verden og virkelighed, der skal bringe mennesket videre. Ikke gennem mystik, gisninger og andre fantasifostre, men gennem viden, indsigt og dialog. Men hvor går grænsen?

I dag er vi vidne til en opblomstring af kulturkonservativisme, eller netop den ideologi, der mener, at vi ikke skal udfordre (eller socialt rekonstruere) de grænser, som sikrer, at vi kan genfinde et mønster. Det lyder næsten som at skulle lægges i en spændetrøje. Men måske børn og unge i dag i stigende grad føler sig bange og usikre, fordi far og mor (uanset i hvilken konstellation) også føler sig usikre på, hvad der er op og ned, højre og venstre, fortid og nutid. Måske det at være voksen eller at blive voksen også handler om at være bange. Ikke på en sådan måde, at der går kludder i årshjulet, men at man som voksen godt kunne tænke sig, at der var lidt mindre information at skulle forholde sig til. For information er kilden til refleksivitet, og måske tiden kalder på lidt mindre information, og noget mere mening. For information uden mening skaber en refleksivitetsspiral, hvor ethvert forsøg på at skabe et ontologisk grundlag for eksistens udfordres. Eller i det mindre gøres porrøst.

Theodor Adorno og Max Horkheimer er måske repræsentanter for et bedaget, måske "umoderne" og mindre sensitivt tankesæt omkring vores virkelighed, og vores måde at organisere samfund på. Adorno og Horkheimer var ikke begejstrede for kulturkonservative bølger, fordi der i kølvandet altid kommer "alt for stærke mænd" (som Bjarne Jes Hansen synger). Og når "stærke mænd" rejser sig, så presses minoriteter, og normalitetens grænser perverteres, fordi grænsen helst skal findes ind for en social og kulturel smal båndbredde. For meget information skaber entropi, og det skaber ængstelse. Og så bliver man bange. Samfund i Perspektiv skal have tak, fordi de slår til lyd for, at vi måske nok kan være bange, ung som voksen, men det mindst vi kan gøre er at tale sammen om det. Ikke hviske det ned i en telefon, ikke maskere det i en fantasiverden – med eller uden katte. Men frontalt, lige på, og sammen.

Mogens Lykketoft kan også være bange ... og han er noget bange for tendenserne i verden, og i USA. Den tidligere udenrigsminister er bange for – eller måske rettere bekymret for – den "forfængelige superegoist uden empati", der truer med at slå klimaindsatsen tilbage til start, og med at vende ryggen til de mange mennesker der lever i fattigdom, og at åbne for

en ny kold krig støttet af varme atomvåben. Lykketoft er også bekymret for, at de kulturkonservative vil insistere på at vende globaliseringen ryggen, og åbne for handelskrige, hvor det kun er "den lille mand" og "den lille kvinde" (inklusive børn og unge), der bliver taberne. Og så er der Putin, der måske nok er vokset som statsmand, men som måske alligevel ikke er helt voksen. Imens holder alle vejret ...

Vi voksne kan også være bange ... for overgange. Overgangen fra barn til ung er i dag måske ikke så markant. Hvis vi ser på det, så er der planer i daginstitutioner, planer i børnehaver, læseplaner for folkeskolens forskellige trin, sorteringsplaner for ungdomsuddannelserne og endelig produktionsplaner for de videregående uddannelser. Der er masser af overgange, og alligevel er disse overgange ikke alle lige vigtige. Eller sådan opleves de måske ikke. Jeanne Wislund Hansen oplever at stå ved en overgang: Er der liv på den anden side af specialet. Wislund skriver helt i tidens ånd om at være bange for ikke at slå til, bange for ikke at finde nogen plads i samfundet, bange for hvad en hverdag uden forelæsninger og projektarbejde indebærer.

Man kan vælge at læse Wislunds tekst lidt som en besværgelse: Hvis jeg nu navngiver min ængstelse, det jeg er bange for, så bliver det nok ikke så slemt, og så går det nok ikke så galt. Men samtidig er Wislunds tekst også udtryk for refleksiviteten. Der er så meget man kan være bange for, så det at finde ud af, hvad der er den direkte kilde til ængstelsen *i sig selv* bliver motor for den ubestemmelig angst.

Man kan også læse Wislunds tekst ud fra et læringsperspektiv: Hvordan kan det være, at PBL modellen ikke har givet denne studerende nogen fornøden forankring i "den virkelige verden", når det netop er PBL modellens "ideologi"? Hvordan kan det være, at praksisnære akademiske projekter ikke har bragt nogle studerende tættere på livet som voksen, med en myndig identitet, men i stedet har skabt en kløft, og nogle miskonceptioner af, hvad det vil sige at arbejde. Eller at drive virksomhed?

Problemet omkring PBL modellens grænser og kvalificering til et liv i det refleksivt moderne, er et spørgsmål, et tema. Men måske vi kunne vende blikket indad. Ind i maven. Ind i skødet. Måske livet på den anden side af et speciale ikke ville fremstå som noget problem, hvis "livet på den anden side" trækkes ind i studielivet. Det skulle PBL modellen sikre. Men måske et forældreskab kunne det. Tonen i sangen *Vi voksne kan også være bange* er på ingen måde tænkt at være patroniserende. På ingen måde overhovedet. Men der sker noget, når der kommer børn til verden. Når et barn kommer ind i din verden. Sådan som Andreas Rytter beretter om i februar nummeret af AGENDA. Der er så mange overgange, og med teknologiens hjælp kommer der endnu flere. Måske ikke store og signifikante. Men hele

tiden små overgange, som er synlige i en app eller i en kalender på smartphonen.

PBL, børn og besværgelse! *Vi voksne kan også være bange, og synge lange, lange bange sange!*

Hvad kunne sikre, at vi ikke behøver at være så bange, som voksne, på den anden side af et speciale? Arbejde eller mulighed for at drive virksomhed. Og Alexander Kokkedal minder os om, at vi som fællesskab netop forsøger at gøre noget, og ikke parkerer noget. NOVI er et symbol på en fremtid, hvor viden driver vækst, og denne vækst sikrer velfærd. Og så måske kan vi skrue volumen ned for Bjarne Jes Hansens omkvæd.

Kokkedals artikel er som sådan ikke nogen særlig interessant tekst. Men bevidstheden om, at vi ganske tæt på universitetet har en platform til at kunne række ud til erhvervslivet. Men en fysisk videnspark kan ikke sikre vækst alene. GomSpace direktør Niels Buus fortæller AGENDA's læsere, at der er behov for, at AAU satser endnu mere på de kommercielle uddannelser! Eller på det som de mange uddannelser kan bidrage med kommercielt set. Måske Niels Buus skulle inviteres indenfor på AAU for ved selvsyn at se, at der faktisk kun er få enklaver, hvor det kommercielle ikke har fodfæste. Måske *vi voksne* kan være bange for, at vores institutioner ved for lidt om hinanden. På trods af NOVI. På trods af Case Competition. Og på trods af Matchmaking. For hvad sker der, hvis det kommercielle er det eneste princip, og alle følger dette princip? Skærpet konkurrence, og flere der er bange?

Torsten Gejl (MF) er ikke bange. Gejl arbejder ud fra den overbevisning at: "Menneskeheden har ikke været igennem en lignende fase før. Filmen har aldrig været spillet. Og vi har ingen andre planeter eller lignende civilisationer at skele til." (AGENDA 2017, marts, p. 22). Gejl mener, at denne fase er mulighedernes land, fordi der ikke er så mange historiske lænker, som holder nogen nede. Men Gejl glemmer, at vi netop ser reaktionen på denne fase: Kulturkonservatismen. Og Gejl glemmer, at der er mange, der er bange. Og han glemmer, at et bedre hook i virksomhedernes innovationsafdelinger forudsætter, at det er mennesker, der ikke er bange. Eller rettere voksne, der ikke er bange!

Christina Roxana Lazar er ikke bange efter mødet med bandet Zen in Vivo. De to unge musikere Jakob og Martin er måske en kunstnerisk pendant til foreningen Samfund i Perspektiv. Der er ingen tvivl om, at musik kan betyde noget for et menneskes tilstand af ængstelse. Måske musik eller ordene i musik kan bidrage til en refleksivitet, der ikke presser men støtter det enkelte menneske. Men et er sikkert: Musik er et forum, hvor værdier og det vi er bange for kan få tone, lyd og liv. Det er ikke sikkert, at musik

kan få et menneske til at blive voksen. Men et liv uden musik er tyst. Og er der noget overgange ikke er, så er det tyste.

Vi voksne kan også være bange, og synge lange, lange bange sange. Der er så meget man skal passe på.

Dianna Korshøj tager læseren med på Event Aalborg Comedy Club. Nu skal der grines. Væk med ængstelsen. Væk med bekymringen om og for livet på den anden side af specialet, i mulighedernes innovationsland, og uden børn selv at være bange for skal klare sig og undgå modstand, nederlag, slag, sår og ængstelse. Slavoy Zizek vil som en af de mange arvinger til ideologikritikken ikke være bange for en kold øl og et grin. I det mindst ikke så længe, at vi er bevidste om grinets funktion, som frikvarter, som overgang til noget andet. Men i virkeligheden handler et besøg på Event Aalborg ikke om at grine. Det handler om at komme ud, og om at dele sin ængstelse, og bearbejde den med en bredside komisk poesi.

Vi voksne kan også godt grine, og ikke bare skrike, hvine og hvine ...

Må nok sige, at det med brevkasser, det er jeg vokset fra. Dianna Korshøjs *Sjoveren* er ikke ret sjov, selvom den er satire. Men måske det skyldes, at man som voksen gerne bekymrer sig, og ikke lige ser brevkasser som noget medie for en underholdning, der kan holde bekymringerne borte. Hvem læser brevkasser i dag? Jeg læste brevkasser i superhelte tegneserierne i 70'erne, 80'erne og 90'erne. Så blev det hele omlagt til fangrupper og communities på nettet. Så blev det hele meget mere komplekst, og skulle man læse det hele, gik der alt for megen tid. Men de lever, brevkasserne. I Femina. I Alt for Damerne. I Tidens Kvinder. I Eurowoman.

Brevkassen var stedet at gå hen, når man var bange, netop fordi der var noget, man ikke vidste. I dag er brevkassen erstattet af netværk og online communities, eller reddit.com, eller 9gag.com. Men bliver vi voksne af at interagere med disse online "net-kasser"? Bliver vi voksne af at interagere med brugere, der ligner os selv, både aldersmæssigt og mentalt. Hvor er de voksne på reddit.com og 9gag.com.

*Jeg er bange for de dårlige film,
Og for det, der står i dumme bøger.
Jeg er bange for, at du skal møde løgne,
Og for at du tror på løgnene, som du hører.*

Blev du bange?

LektorGnist: You, yes, you can do it!

(23.05.2017)

Den franske filosof Jean Baudrillard skrev tilbage i 1970'erne om alle de almindelige mennesker, der efter et gennemført maraton udbrød: I did it! Det var ekstraordinært, at almindelige mennesker løb maraton på det tidspunkt. I dag løber alle, stort set, næsten da, i hvert fald med tanke om, næste gang, næste år, at løbe et halv maraton. Vi kan alle sammen, eller som den tidligere amerikanske præsident Obama udtrykte det: We can do it!

Jeg vil parafrasere Baudrillards og Obamas credoer her i min gnist: You can do it! Du kan klare eksamen. Du kan klare at grine. Du kan klare at lave frivilligt arbejde. Du kan klare at stemme på nogle troværdige og hæderlige politikere. Du kan klare at lave projekt sammen med Nordjyllands Beredskab i Aalborg. Og du kan læse det nye nummer af AGENDA.

You can do it! Lasse Rimmer gjorde. Han brød social arv, eller han har i hvert fald formået at vise, hvordan der ikke er noget modsætningsforhold mellem at være stand-up'er og stadig være faglig seriøs. Måske ikke altid på samme tid. Men i samme periode. Jeanne Wislund Hansen skal have tak for et seriøst interview med rimsmeden Rimmer. Men ville det ikke være sjovt, om det var Rimmer der interviewede Jeanne? Om hvad? Om det at være studerende, og måske kunde i stand-up bixen, og måske om, hvordan det er at tale med et menneske, der lever af at tale til andre, til deres fornøjelse. Måske andre interviewformater kunne prøves, så metabudskabet ikke er: Jeg får lov til at interviewe en kendt. Ville det ikke være en spændende vinkel, at en kendt får lov til at interviewe et almindeligt menneske, der måske har løbet et halvmaraton?

You can do it! Og det er faktisk budskabet i Dianna Korshøjs tekst om presset ved at være studerende. Og du behøver ikke at løbe et halvmaraton, selvom teksten påpeger, at det at komme ud, ud for at bevæge sig, er noget af den bedste pres-forløser, der findes. Og som gammel eksamensrotte i faget, så lad mig lige tilføje den her pointe: Det er naturligt at være nervøs, og alle er det! I tilfælde også censorerne og

eksaminatorerne, de "grønne" som de "grå". Men eneste anke til Korshøjs artikel er headeren: Feel good! Det burde have heddet "do good. You can do it!"

Jeg kan ikke med brevkassen, men selvfølgelig er der brug for et frikvarter, og lidt til de drengelige (boyish) læsere. You do!

You can do it! Slip Ordkræfterne Fri. Sjovt at det ikke er at slippe dem løs, men hvad. Andreas Rytters artikel om Ordkraft er dejlig informativ. Den bedste del er punchlinen: Glemmer man, at man er sammen med nøgne mennesker, når litteratur bliver læst op? Forsvinder vores blufærdighed, i hvert fald den der er med til at presse til vores i forvejen pressede selvværd? Er det værd at forsøge? Slipper vi vores dannelse løs, hvis vi frigør os fra klæderne? Det er en fed point, nok ikke noget jeg ville gøre, men det er hammer spændende at læse, at det kan lade sig gøre. At vi kan få kroppen med i litteraturen. At litteratur ikke er bøger, men er mennesker.

Can you do it? Være dørmænd? Alexander Kokkedal skriver om "Jomfruens mænd". Sjom titel, også når man har haft Jomfruen som bekendtskab siden 1983. Kokkedal formår at vise, at dørmændene ikke er gorillaer, men Kokkedal forfølger ikke kritisk nogle af de ting, der også hører med til at være dørmænd. Men pointen er klar nok: Det er ikke idioter, der står i Gaden for at få dæmpet gemytterne, så alle kan have det sjovt. I en alkoholisk krudttønde! Så du kan godt! Gå trygt i byen, for dørmændene vogter Jomfruens - og din - dyd!

You can do it! Nordjyllands Beredskab vifter med brandslukningsmateriel i Kokkedals artikel om de professionelle, vi helst ikke ser. For så er fanden løs. Lidt ligesom med dørmændene. Brandmester Johansen er en gammel nabo fra kvartertiden lige op kanten af Vejgaard, og jeg er helt tryk ved, at Johansen styrer brandfolkene rundt i Nordjylland. Artiklen bærer også på flere brandgode projektemner, og er en invitation til at mødes omkring fagbålet og se, hvordan dem der skal redde os, kan lære sammen med dem der skal uddanne sig. Og det synes jeg er en glimrende anledning. *Projektarbejde om brandfarlige emner for fuld udrykning. Yes!*

Og så er det valgtid. Tid til kommunalvalg. Og selvfølgelig skal vi have unge kandidater ind i de politiske institutioner, for at vise, at de godt kan. For nu at holde lav politisk profil skal jeg nøjes med at sende et "held og lykke" til Daniel Borup, Matthias Ulberg Kristensen, Tobias Bøgeskov Eriksen og Jonas Søby Pedersen. I kan godt, og I mener godt. Og det lyder jo til, at I faktisk er på linje omkring rigtigt mange ting. En pragmatisk linje. Med blik for erhvervslivet. Referencen til industrien fik mig til at tænke på min tid på Aalborg Portland, og på de gange, hvor jeg gerne ville have haft

Beredskabet forbi til at køle temperaturen lidt ned i ovnområdet i Rørdal. Det var den gang.

You can sue it! Lejernes Frie Retshjælp er nok et godt stykke iværksætter, som studerende ved AAU har præsteret. Det kan godt være, at død og skatter er de eneste sikre ting i et menneskes tilværelse. Men behov for at fægte med juraen er nu rimeligt tæt på at være et tredje ben i livets trekant. Kokkedal leverer en informativ og støttende artikel om LFR, og skulle nogle studerende med interesse i kommunikation have brug for en case, så er der masser af kommunikationsudfordringer, som LFR gerne vil samarbejde om som projektemne. En af dem er det her med "gratis". Gratis er dejligt, det er nice. Men det er en tommelfinger regel, at pris og kvalitet følges ad. Forestil dig, at du ligger på operationsbordet, klar til at komme under narkose og kniv, og så kommer den hvidklædte maske og siger: Hej, jeg hedder Søren, 2. semester på lægestudiet. Vi skal lige have leget lidt med din lever! Det er ikke en kritik af initiativet, men det er netop en del af den kommunikationsudfordring, som der kan arbejdes med. Og, you can do it!

Og så er der ikke så meget mere, selvom der er meget mere, vi kunne. Landsstævne i Aalborg. Klippe dine forældres hæk. Eller male skuret. Eller få ryddet ud i lejligheden. Fjernet pizzabakkerne. Få fundet shortsene frem. Og selvfølgelig støvet karnevalskostumet af.

Og mon ikke du kan finde et halvmaraton et eller andet sted. Det er så moderne. Løb for livet, men ikke fra det.

You can do it!

Lektornist: Og det si'r blip, båt, og gud, hvor går det godt ...

(09.12.2017)

Det er **December**, og Julen står for døren. Måske den spærre indgangen eller udgangen for nogle. Men Julen kommer vi ikke uden om. Den blinker til os konstant. Med et budskab om lys, og om gode tilbud. For leve det skal vi jo. Og vi skal leve af noget.

Employability betyder noget i omegnen af "ansættelsesværdig". Ordet er en del af stort set alle videregående uddannelsesinstitutioners strategi. På den ene eller anden måde, og ikke mindst fordi taksametersystemet på den tredje eller fjerde måde nok skal komme til at få en bismag af en ny bonusordning. Den seneste var en færdiggørelsesbonus, hvor institutionerne økonomisk fik incitament til at få de studerende færdige med deres uddannelse, og på den måde komme fænomenet "langtidsstuderende" til livs. Det er næsten lykkedes, og måske derfor er der politisk flertal for, at nu prøver vi i Danmark en ny bonusordning: Få de færdige studerende i beskæftigelse, så vanker der en bonus!

Man kan synes, hvad man vil, men når nu den første bonus gav tilstrækkeligt incitament til at ændre adfærd, mon så ikke også denne anden bonus vil gøre det sammen? Man kan i hvert fald sige, at vi i Nordjylland med AAU i spidse med princippet om problembaseret læring og nært samarbejde med både nært og knap-så nært erhvervsliv har gjort vores. Men AAU får nok ikke nogen bonus på forskud for at have gjort dette. Man kan sige, at vi har et forspring, og det må vi så udnytte. Især hvis man kunne graduere beskæftigelsesbonussen, så dem der er rigtigt erfarne til det, får mere! Not gonna happen!

Hvorfor nu sætte fokus på employability i min kaffestund med de AAU studerendes magasin AGENDA, december nummeret 2017? Ganske simpelt, fordi næsten alt stoffet kan oversættes til: De AAU studerende er ansættelsesværdige, og de kan selv. Så det går jo godt ...

Andreas Rytter interviewer SDU-journalist Lea Korsgaard, der er redaktør for det helt nye (presse)medie Zetland. Og af interviewet at dømme, så gør

Lea og andre kommunikations-entreprenører deres for at hæve barren, og sikre dybde, saglighed og indsigt. Som interview er der lige lovligt mange klichéer. Men sådan fungerer sproget jo også. Blip, båt! Men Lea tager sig gevaldigt godt ud som guerilla-medie-kvinde, undskyld person. Det var ikke nogen mikroaggression.

Dianna Korshøj, den journalistiske arbejdshest, tager os med ind i "Den søde juletid". Ikke fordi vi skal glemme, at efter jul kommer en eksamensmåned, og efter det for kandidatstuderende et specialeforår, hvor sommeren og jobmarkedet for lønarbejdere og selvstændige kalder. Går det godt med julehistorien? Det er en artikel om de gratis eller næsten-gratis glæder, du som studerende kan finde i julemåneden. Men billedmæssigt er det sådan lidt mere båt end blip. Hvor er de ekstremt flotte juleudstillinger i Aalborgs butiksvinduer? Blåt, blåt, i guld og rød kulisser.

Alexander Kokkedal, den lige-så hårdt-arbejdende AGENDA journalist fortæller om entreprenørerne bag unifacto.com. En ex-humanistisk-informatiker og en software udvikler Søren Lyng gør fin figur. Er der plads til en kritisk læsning af tekstmassen? Hvad nu hvis alle virksomheder bare kan rode i portaler efter løsninger, hvad skal vi så med content producers? Især hvis det kan købes bedre og billigere længere øst på? Der er intet i vejen for at tænke i at udvikle platforme, men uden indhold ingen platform! Samtidig understøtter platformtænkningen den løstansatte freelance kultur, som – erkendt – har nogle fordele og attraktionsværdier. Men er der overhovedet nogen der tror på, at freelance markedet overhovedet bliver frit, specielt når platforme kan købes?

Kokkedal tager en tur mere sammen med AAU Startup Program. Artiklen gør opmærksom på, hvordan AAU understøtter de studerende i iværksætteri. Og det er der god grund til, også fordi de studerende i stigende grad skal kunne spejle sig i at være iværksættere. På tværs af fagskel og fakultetsgrænser. Det er værd at tage hatten for! Den barske virkelighed er nemlig, ifølge Aalborg Kommunes erhvervschef Tonny Thorup, at kun 10% iværksætter virksomheder "overlever" første år. Selvom oddsene er hårde, så skal AAU støtte iværksætteri, også fordi det bidrager til at rykke i og prikke til et marked, der pansrer sig bag, "det har vi prøvet" musakken. Så sæt i værk!

Kokkedal ivrer videre med en artikel om studenterpolitik og stormødet i European Students' Union (ESU) i Wales. Selvom det politiske flertal i Storbritannien ønsker Exit fra EU, så samles studerende på tværs af grænser heldigvis. For både at vise enhed og uenighed. Kokkedal beretter ikke om så meget om, i hvilket omfang der sker innovation og iværksætteri på dette studenterpolitiske område. Men frivilligt arbejde med politik repræsenterer en vilje til at gøre en forskel. Og den vilje bærer mindelser

om førnævnte sigtepunkter. Og så er det værd at lytte til erhvervslivet. For nylig blev denne lektor mødt af de regionale erhvervsliv, som mindede om, at seriøs deltagelse i frivilligt foreningsliv også i fremtiden vil være et væsentligt parameter, når stillinger skal besættes af employable studerende. Båt, båt!

Christina Nielsen griber fat i virkeligheden. Eller den virkelighed, der møder studerende, når de skal i praktik. Det skærer lidt i lektorørerne, når Christina taler om at "udføre et voksenarbejde", for studerende er voksne i myndighedsforstand fra dag 1 ved studiestart. Studiet er også virkelighed, og studienævnene på AAU oplister "arbejdsbelastning" i forhold til indsatsen som studerende. Pointen er, at hvis de videregående uddannelser ikke modvirker tendens til, at studerende ser sig som unge (= ikke-voksne), så bliver overgangen til markedsvirkeligheden så meget desto hårdere. En anden pointe: Det er lidt trist at se "Virkeligheden" skrevet med stort "V". Her er måske en opgave i at få oversat videnskabsteori på en måde, der minder om, at der findes forskellige tilgange til virkeligheden, forskellige fortolkninger af den. Men selv den argreste socialkonstruktivist erkender, at der er en virkelighed, men at denne ikke "rammer" alle mennesker på samme måde. Det er simpelthen ikke rigtigt, og slet ikke for AAU, at Virkeligheden først rammer studerende på semestret for praksisnære projektforsøg på kandidatniveau. Det er en vildfarelse, og som AAU lektor gør jeg mit til at modvirke det selvbedrag, de studerende luller sig selv ind i. For det gør det sværere for de studerende at være ansættelsesværdige.

Det var så ikke helt det. Ikke helt båt! Men billeder fra AAULAN Fall '17 understøtter ikke helt et billede af ansættelsesværdige studerende. Selvfølgelig er det et menukort for det marked, der lever at udvikle og sælge IT-udstyr og computerspil. Og e-sport er nu blevet anerkendt som del af virkeligheden. Så blip-båt!

Tilbage er kun at sige, at julen står for døren. Og at den også bidrager til beskæftigelsen. Det ved studerende, der er juleassistance, eller sidder ved kassen i den lokale lavprisbix. Og det er virkeligheden. Der er altid et kasseapparat. Altid en transaktion. Og til foråret går tusindvis af kandidatstuderende i gang med at finde deres næste eventyr.

Merry Employable Christmas !

LektorGnist: Make it a Real Difference!

(02.02.2018)

Februar nummeret af AGENDA er på gaden. Eller på gangene og i dueslagene. Og måske også på bordene i fællesarealerne rundt om på AAUs campi. Og for lige at gentage: Når jeg blogger om AGENDA er håbet, at flere studerende – om borgere i Aalborg – vælger at bruge de 5 minutter, det tager at læse det. Det har et flot format, og har fundet en form, hvor der er balance mellem ”reklamer” og ”journalistisk” indhold. Det er Studentersamfundet, der udgiver AGENDA, og jeg vil gerne gentage den opfordring, som S’ets nye formand Johannes Hellmers gav til mine studerende på Kommunikation og Digitale Medier: *Har du en idé, og har du lyst til at dele dine idéer og historier med andre medstuderende, så kig forbi!*

Der er mig bekendt ikke lavet nogen bruger- eller læserundersøgelse om AGENDA’s ”impact” blandt de knap 20.000 studerende AAU uddanner. Det kunne jeg godt tænke mig, at der blev lavet. Det kunne være et oplagt semesterprojekt for studerende med mediefaglighed og medieambitioner. Sandheden er nemlig, at der rundt på AAU’s campi ligger alt for mange ikke-brugte AGENDA eksemplarer. Og det synes jeg er kedeligt. Fordi AGENDA også er kanal for debatter om godt studiemiljø og deling af erfaringer med arbejdet i projektgrupper. Og ikke mindst problemet med problemformuleringen. Måske hver uddannelse skulle udpege sin egen AGENDA ambassadør, så behovene fra alle AAUs uddannelser kan blive samlet op, formidlet og delt. Så vidt en idé, og jeg har lovet Studentersamfundet og Hellmers at støtte op om det.

Februar udgaven af AGENDA har den genvalgte borgmester Thomas Kastrup-Larsen på forsiden. Og det er jeg meget glad for. Ikke kun fordi jeg har kendt Thomas i mange år, men også fordi Thomas gør et stort arbejde i byrådsalen for at finde veje til, at de mange studerende, der vælger AAU og dermed bidrager til at gøre Aalborg til en uddannelseby i verdensklasse, også arbejder på at skabe rammer for flere arbejdspladser til kandidaterne. Som en gammel byrotte oplever jeg hver dag, at Aalborg i dag ikke er den samme industriby, som den var, da jeg voksede op i 1970’erne. De ”brune”

beværtninger er der stadig, men der dukker hele tiden caféer, butikker og tilbud op, som vidner om, at Aalborg er inde i en foryngelsesfase. Og at diversitet ikke længere er noget, der bliver talt ned. Tillykke til Thomas med valget, og tak til Mie Louise Nielsen for interviewartiklen.

AGENDA sender en varm tak til den hårdt arbejdende og stabile skribent Dianna Korshøj. Det er en tak jeg gerne vil tilslutte mig. Nu har jeg i to årtier fulgt de studerendes blad, det der i 00'erne ændrede navn fra Nye Veje til AGENDA. Og jeg har de sidste to år endnu tættere fulgt, tekstnært, AGENDAs produktion. Og Diannas bidrag er her imponerende. Derfor vil jeg gerne opfordre Nordjyske Medier, med Nordjyske Stiftstidende som del, at invitere Dianna indenfor. Hvis de allerede har gjort det, så vil jeg sige: Good call! Fra mig: Tak, Dianna, for dit arbejde, din indsats og dine evner som skribent.

Og så fandt Mark le Fevre, stand-up'er med jysk selvironisk glimt i SoME øjet, vej til AGENDAs sider. Jeg synes, at Mark er sjov, også mere sjov end nogle af de andre i stormløbet af sceneglade satirikere og ordgøglere. Måske jeg skulle invitere Mark til at besøge de kommunikationsstuderende ved lejlighed. Ikke fordi han er jyde (jeg troede faktisk, at han var fra Nørrejylland), men fordi han er et frisk og ikke over-manisk pust på den danske stand-up scene.

Det kolde gys! Og her tænker jeg ikke på vintereksamenen. Men på vinterbadning. For et par år siden fik jeg en udfordring til at hoppe i fjorden og filme det, som del af en viral bølge. Det var koldt! Og jeg har ikke gjort det siden. Jeg vil hellere løbe barfodet rundt i Vestbyen og gerne i byens nye Vestre Fjordpark, end jeg vil tilbage i det kolde, våde element. Men Dianna Korshøj har foretaget et eksperiment, og hatten – eller tøjet – af for det. Så hvad er pointen med artiklen? At vinterbadning tager toppen af stress? Måske. Men bestemt også, at Vestre Fjordpark er levende, hele året rundt. Brrrrrrrrrrrr ...

Alexander Kokkedal, den anden bærende søjle for AGENDA, skriver nok engang om AAU og iværksætter. Og det passer glimrende med borgmesterens politiske opgave: Der skal være noget for de mange kandidater fra AAU at arbejde med, hvis de skal blive. Og det er altid en fornøjelse at læse om de mange energiske iværksættere fra AAU, som tager kampen op for at skabe værdi. Sandheden er desværre, at kun en iværksættervirksomhed ud af ti klarer det første regnskabsår. Og det fortæller Philip Nymann og Christopher Gade også: Cashflow skal der til! Borgmesteren har ved flere lejligheder anråbt hele regionens virksomheder på Erhverv Norddanmarks Nytårskur om at se efter kandidaterne. Også for virksomhedernes egen skyld. Jeg gentager gerne opråbet: Akademikere kan mere end bare lave analyse og skrivebordsarbejde. Akademikere fra

AAU ved godt, at de skal kunne realisere idéer: Make it real! Men de er også med på et andre slogan: MAKE IT A REAL DIFFERENCE! Måske bliver det det nye slogan?

AGENDA handler også om politik, og om hvordan aktive i Studentersamfundet prøver kræfter med en politisk karriere. Derfor tillykke til Daniel og Thomas med valget til Aalborg Byråd. Held og lykke, og husk nu, at ingen glemmer, hvis man laver urent trav.

Malene Gadegaard skriver om sine erfaringer som førstesemesterstuderende (langt ord). Og selvom der for en gammel AAU-rotte ikke er så meget nyt, så er budskabet, at det at være ny på AAU studerende, er en oplevelse, som er ny hver gang. Held og lykke med studierne, Malene.

Og så tipper AGENDA med hatten for en AAU legende på sit felt: Henning Jørgensen. Fra en AAU ekspert til en anden: Keep making it real!

LektorGnist: Det frivilligt forhastede forår

(06.05.2018)

Så er det blevet forår. Også for AGENDA. Selvom forsiden på maj nummeret nu ikke er særlig forårsagtig. Ikke fordi der er noget i vejen med et billede af en politiker. Det er faktisk et træk ved AGENDA i denne nye "administration".

I 2000'erne var forsiderne mere æstetiske, og der var simpelthen færre personer på forsiden. Det er nu rigtigt set, redaktionelt, at læsere vil se mennesker på forsiden af et magasin. Der skal være en personlighed af tilstrækkelig karakter, før vi som læsere rækker ud efter magasinet og begynder at bladere i det.

Støjberg, hvilken personlighed. Og så på forsiden. Det er jo ikke første gang. Men skal sandheden frem, så har jeg respekt for Støjberg. Hun ved, hvordan man laver strategisk kommunikation. Jeg tror, at AGENDA også respekterer Støjberg. AGENDA's udsendte, Alexander Kokkedal, går i hvert fald ikke til "Støjbergen". Vinklen er "tidligere AAU'er", som har taget aktiv del i studenterpolitik. Vær frivillig, vær politisk, og så kan du komme til samfundets top! Eller som Kokkedal refererer Støjberg: "Jeg synes, at det er vigtigt, at man forsøger at påvirke samfundet i den retning man selv mener er den rigtige. Og de timer, man bruger i studenter- eller ungdomspolitiske organisationer, kommer ti gange igen både ved den demokratiske dannelse, men også den viden og netværk man får." Her tænker lektoren: Er det sandheden, at unge studerende er så fokuserede, at de vælger frivilligt politisk arbejde fra? AGENDA har de seneste år haft et supertema, eller måske snarere et subtema omkring rekruttering til frivillig. Og når valget falder på Støjberg, siger subteksten så, at venstrefløjen er tømt for frivillige, og nu skal den borgerlige side mobiliseres? Anyway, det slår lektoren, at Støjberg er 4 år yngre. At tænke sig!

Mie Louise Nielsen præsenterer med artiklen "Insekter på menuen" virksomheden Crickster. Det er en virksomhed startet af AAU studerende, som gerne vil gøre en forskel for vores verden, og påvirke den retning, som verden bevæger sig i. Og den bevæger sig i retning af bæredygtighed og

biodiversitet (= brug nu ressourcerne smart, og sig nej tak til svin). Selvfølgelig bliver insekter en del af vores køkken og daglige menukort. Hvorfor skulle de ikke det, når det har været del af fødekæden blandt oprindelig folk verden over. Artiklens subtekst er: Gør det godt, gør en forskel, vær iværksætter. Det bliver spændende at se, om der kommer en række "tabu" restauranter eller en kæde, hvor insekter er på hovedmenuen! Og så er det forår, tiden hvor insekterne vågner. Velbekomme!

AGENDA's udsendte tager fat på nogle sider af det organisatoriske forår, som er ved at ske. Også på AAU. Universitetsvedtægten er i høring, og stramningen og centraliseringen stadfæstes i denne. For studerende betyder vedtægten, at studienævnenes kompetence trues. Og det burde få direktionen til at ryste lidt. For hvis uddannelse er en vigtig del af økonomien, så er kvalitetssikring af uddannelse key. Og kvalitetssikring af uddannelse betyder løbende at have kompetence til at kunne justere i studiemiljøet og studieordningerne, så bump på vejen bliver jævnet ud. På Uddannelsernes Dag på AAU var det et selvstændigt tema at fokusere på godt studiemiljø og studerendes engagement i undervisningen. Hvad der ikke blev talt om, var den organisatoriske del af kvalitetssikringen: Semesterevalueringen! Så jeg er enig med AGENDA's udsendte Kokkedal: Lav nu de semesterevalueringer, og husk, at den primære modtager af evalueringerne er de nærmeste studienævn. Skolerne bliver nedlagt, og den del af kvalitetssikringen bliver sikkert driblet over til institutledelserne. Eller måske bliver de centraliseret. Lektorens budskab, som selv aktiv i studienævnsarbejdet, er: Kære studerende, vær seriøs i jeres semesterevalueringer! De er ikke en platform for mavesure eller maniske kommentarer, som dækker over en studieindsats, der ligger under 15 timer om ugen, eller over en overvurdering af egen faglig kompetence.

Og nu er det forår, og bachelorerne og kandidaterne springer ud! Hvis man spurgte hver enkelt studerende, der siger farvel til bachelor- eller kandidatårene, "Kan du huske, hvordan du evaluerede hvert semester på din uddannelse?" og er svaret "nej", så burde det trække en karakter ned, eller koste et par ECTS point. For semesterevalueringer er ikke for sjov! Det er en kanal for seriøse overvejelser og ikke dumsmarte bemærkninger.

Og så er der – snart – karneval. Med fest og farver og seriøs oplevelsesøkonomi. Ved nærmere eftertanke kan lektoren godt se pointen ved at have Støjberg på forsiden, og ikke et glad-i-hovedet billede af et kulørt karnevalsoptog. Det seriøse overfor det kulørte. Så tommel-op til prioriteringen. Men det skuffer, at listen med de 5 gode råd til et godt karneval mangler det mest væsentlige: Pas på hinanden! Er tabet af lysten til frivilligt at bidrage så markant, at gode overlevelsesråd til karnevallet IKKE har "pas på hinanden" med! Også selvom erfaringen viser, at masser

af alkohol fører en masse øv med sig (og her tænker jeg ikke på alt det pis, der skal inddæmmes), og der sker voldtægter. Men lad det være sagt: Pas på hinanden, og resten kommer af sig selv!

Alexander Kokkedal har et forårsskud om Aalborg University Shakespeare Company's 25 års jubilæum: We still need volunteers! Det samme siger Kabelparken med et twist: Vær frivillig for at være frivillig, ikke for at få noget på CV'et. Og lidt sjovt, allerede på de første sider dukkede tanken op om Hendes Majestæts nytårstale 2017: Gør noget unyttigt, det gør godt! Og her på s. 21 i maj-nummeret af AGENDA, bliver Majestædens unyttigheds-bemærkning brugt. Men måske er denne unyttighed et problem? Hvordan det? Fordi nyttighed (= problemløsning) er del af AAUs DNA, og en del af de studerendes forventningshorisont (= det vi laver skal kunne bruges til noget). Jeg ved så, at det som studerende oplever som relevant mere handler om at få anerkendelse for indsats, end refleksion over nyttighedens karakter og impact. Men det lærer studerende heldigvis på kandidatniveau.

Og nu vi snakker om studerendes indsats på studierne! Alexander Kokkedal har interviewet Jakob Stoustrup, som har arbejdet i et udvalg under Det Strategiske Uddannelsesråd (som ændringer i universitetsvedtægen opløser?). Fokus for arbejdet har været at skabe en model, så studerende ved, hvor meget de skal lægge i faglig indsats, og hvor meget de kan forvente at få hjælp til det. Studieaktivitetsmodellen synliggør nogle områder, som på ingen måde er nye for dedikerede AAU ansatte. Som semesterkoordinator er der et punkt, dog, som får de røde lamper til at lyse: Det er blevet nødvendigt at sætte projektarbejde på skemaet! Ikke sådan at forstå, at der skal undervises mere i, hvad projektarbejde er, hvordan det organiseres, gennemføres og evalueres. Men det skal ganske simpelt fremgå af skemaet, at der skal laves projektarbejde. For hvis det ikke står i skemaet, så er der jo fri! Jeg har haft denne problemstilling tæt inde på mit professionelle liv. Og jeg forundres. Projektpædaogikken blev udviklet for at frigøre, ikke for at blive sat på skema. Men situationen er sådan: Hvis du studerende (på bachelor niveau) ikke får at vide, at nu skal der laves projekt, så er der fri (til at gå på ikke-studierelevant arbejde, fx). Sådan er der så mange paradokser i uddannelsesvirkeligheden, og heldigvis har vi (endnu) studienævnene til at få dem frem i lyset! Det er jo forår!

Og så tillykke til de nyvalgte til Studentersamfundets bestyrelse. Vi ses jo nok, da UniFitness jo har en del med Studentersamfundet at gøre.

Sidste ord i maj-nummeret af AGENDA får Maiken Ravnkilde, 2. semester, Aalborg Universitet. Og Maiken mener, at humaniora er under pres. Humaniora må nærmest være "det unyttiges domæne", hvis Maiken skal tro de diskurser og den omtale, som hun har mødt. Et af de områder om

humaniora dækker over er kommunikation. Et andet er kultur. Og selvom de bliver betragtet som "bløde" eller "tørre" områder, så fortæller min erfaring lidt noget andet. Hvad er undskyldningen, når ingeniørstuderende ikke kan finde ud af at skabe fremdrift i semesterprojektet? Dårlig kommunikation (eller mangel på et spark i røven af en voksen)! Hvad er undskyldningen, når IT-studerende ikke kan få to parter i et projekt til at samarbejde? Dårlig kommunikation (eller mangel på tilpas menneskelig dannelse). Så, Maiken, humaniora har masser af værdi. Desværre en værdi, der først kan realiseres, når problemerne opstår. Og selvom problemer er del af AAU's DNA, og selvom studerende "opsøger" problemer som kerne i deres projekt, så er det nogle andre problemer, der her er på tale. Nemlig problemer, som ingen gerne taler om.

Men maj er mild, og alt springer ud, udenfor. Og lige om lidt skal frugten af studieindsatsen høstes ved Den Store Eksamensdyst.

Godt forår, og nyd nu duften af træ, jord og planter. Den duft er noget særligt her først i maj.

Læs mere på <http://www.tem-frank-andersen.blogspot.com>